

FEMİNİZM VE GÜVENLİK

Prof.Dr. Birgül Demirtaş
Türk-Alman Üniversitesi
birgul.demirtas@gmail.com

ÖZET

Feminist teori, uluslararası ilişkilerin rasyonalist kuramlarının dayandığı pek çok kavrama eleştirel yaklaşmaktadır. Feministlerin en fazla sorguladıkları kavramlardan biri 'güvenlik'tir. Feminist yaklaşım; "kimin güvenliği", "kim tarafından sağlanan güvenlik", "nasıl bir güvenlik", "hangi araçlarla güvenlik" gibi sorulara diğer teorilerden farklı yanıtlar vermektedir. Feminist teorisyenler, 'Kadınlar nerede' sorusunu hatırlatarak, pederşahi düzenlerin eril söylemlerini ve eril-temelli politikalarını mercek altına alarak, eşit bir dünya düzeninin mümkün olabileceğini ve ancak o zaman kalıcı barışa ulaşma yolunda ciddi atımlar atılabileceğini vurguladılar. Kadınların yaşadıkları şiddetin, eşitsizliklerin ve ötekileştirmenin açığa çıkartılmasının, küresel siyaseti anlamak için gerekli olduğunu feminist teorisyenler farklı vaka çalışmalarıyla başarılı bir şekilde ortaya koymaktadır.

ATIF İÇİN: Demirtaş, Birgül, "Feminizm ve Güvenlik", *Güvenlik Yazıları Serisi*, No.3, Eylül 2019.
https://trguvenlikportali.com/wp-content/uploads/2019/10/FeminizmGüvenlik_BirgulDemirtas_v.2.pdf
DOI: 10.13140/RG.2.2.35458.02243

Hem sivil hem de
askeri karar
alıcıların,
istisnalar hariç,
erkek olması,
kadınların karar
alma
süreçlerinin
dışında
kalmalarına yol
açmaktadır.

Geleneksel kavram ve kuramların 1980'lerin sonlarından bu yana küresel siyasetteki dönüşümleri öngörememesi ve açıklayamaması Uluslararası İlişkiler (Uİ) disiplinde yeni teorilerin ortaya çıkmasına yol açtı. Duvarların yıkıldığı, devletlerin parçalandığı ve yeni çatışma türlerinin kendini gösterdiği bu dönemde realist teori ve türevleri yaşanan radikal değişim sürecinin aktörlerini, nedenlerini ve sonuçlarını analiz etmekte başarısız oldu. İnşacılık (*constructivism*), eleştirel teori (*critical theory*) ve sömürgecilik sonrası (*postcolonialism*) analiz gibi yeni kuramlar bu dönemde küresel siyaseti anlamlandırmak amacıyla ortaya çıkan yaklaşımlardan bazılarıydı.

Soğuk Savaş'ın sona erdiği dönemde ortaya çıkan bu yeni yaklaşımlardan biri de feminist uluslararası ilişkiler teorisi oldu. "Uluslararası ilişkiler ve dış politika alanında kadınlar nerede?" sorusu teorinin ortaya çıkış nedenlerinden biriydi. Ann Tickner ve Cynthia Enloe'nun çığır açan çalışmaları (Enloe, 1989; Tickner, 1992), Uİ'nin ne kadar erkek-egemen bir alan olduğunu somut analizlerle ortaya koydu.

Uİ'de feminist okumanın ortaya çıkışı ve gelişimi temelde iki meseleye dayanmaktaydı. İlki, hem dış politikayla ilgili sivil ve asker karar alıcıların hem de dış politika ve Uİ alanlarında çalışan akademisyenlerin çoğunluğunun erkek oldukları olgusuydu. Feministler, ilk günden itibaren ülke liderlerinin ezici çoğunluğunun erkek olmasını temel bir mesele olarak görmüşlerdi. Hem cumhurbaşkanları, başbakanlar ve bakanlar hem de genelkurmay başkanları ve diğer askeri komutanların, istisnalar hariç, erkek olması, kadınların hem sivil hem de askeri karar alma mekanizmalarının dışında kalmalarına yol açmaktadır. Toplumun yarısını oluşturan cinsiyetin, karar alma mekanizmalarından uzak kalması ise ciddi bir eşitsizlik meselesi olarak gündeme geldi.

İkinci konu, dış politika uygulamaları ve analizlerinin eril kavramlarla ve 'erkeklik' özellikleri ön plana çıkartılarak yapılmasıydı. Feminist akademisyenler, realistlerin dünya siyasetini anlamak için kullandıkları 'güç', 'özerklik', 'kendi çıkarlarını gözetme' gibi kavramların daha çok erkeklikle ilişkilendirilen kavramlar olduklarının altını çizdiler. Öte yandan, karar alıcıların da sıklıkla vurguladıkları 'askeri güç' ve 'kendi kendine yardım' (*self-help*) gibi kavramların da yine eril kavramlar olduklarını ve kadın deneyimlerini dikkate almadığını ifade ettiler.

Uİ alanının feminist teorisyenleri, küresel siyaseti anlamak için en önemli kavramlardan birinin toplumsal cinsiyet (*gender*) olduğunu vurguladılar. Bu

kavram, kadınlar ile erkekler arasındaki biyolojik farklılıklara değil, kadınlık ve erkeklik rollerinin sosyal ve kültürel olarak nasıl inşa edildiği konusuna odaklanır. Bu çerçevede feminist kuramcılar, küresel siyasetin karar alma mekanizmaları ile Uİ disiplininin akademik çalışmalarında toplumsal cinsiyetin nasıl etkili olduğunu anlamaya çalışmaktadırlar.

Feminist teori, uluslararası ilişkilerin geleneksel teorisi realizmin dayandığı pek çok kavrama eleştirel yaklaşmaktadır. Feministlerin en fazla sorguladıkları kavramlardan biri de ‘güvenlik’ tir. Uluslararası ilişkilerin temel aktörleri olarak tanımladıkları devletlerin başlıca amacının güvenliği sağlamak olduğunun altını çizen realistlerin güvenlik anlayışı da özellikle askeri güvenlik konusuna odaklanmaktadır. Buna göre, bir ülke askeri olarak ne kadar güçlü olursa, güvenliğini o kadar sağlamış olacaktır. Oysa, Feminist teorinin güvenlik tanımı, realistlerden tamamen farklıdır ve “kimin güvenliği”, “kim tarafından sağlanan güvenlik”, “nasıl bir güvenlik”, “hangi araçlarla güvenlik” gibi sorulara realist ve diğer rasyonalist teorilerden farklı yanıtlar verirler.

Feminist kuramcılar öncelikle ‘güvenlik’ tanımlamalarında rasyonel teorilerden ayrışır. Rasyonel teorilere göre güvenlik, devletlerin güçlerini arttırarak kendilerini dış tehditlere karşı korumasıdır. Feministlere göreyse güvenlik çoğul aktörlü ve çoğul anlamlıdır. Öncelikle, güvenliğin öznesi devlet değil, birey ve toplumdur. Söz konusu olan devletin güvenliğinden ziyade bireysel ve toplumsal güvenlidir. Bir devlet güçlü ordusu sayesinde kendi güvenliğini sağlayabilir, ancak o ülkede yaşayan bireyler yine de güvende olmayabilirler. Kuzey Kore bu duruma iyi bir örnektir. Kuzey Kore devleti nükleer silahlara sahip olduğu için dışarıdan gelebilecek olası pek çok saldırıyı caydırabilecek güçtedir, ancak ülkede yaşayan çok sayıda insanın açlıktan öldüğü de bilinmektedir. Başka bir deyişle, Kuzey Kore devlet güvenliğini sağlarken, kendi vatandaşlarının bireysel güvenliğini sağlayamamaktadır. Kısaca, “kimin güvenliği” sorusuna feministlerin verdiği yanıt, bireylerin ve toplumların güvenliğidir.

Yukarıda belirttiğimiz ikinci soru olan, “kim tarafından sağlanan güvenlik?” sorusunun yanıtı ise feministler tarafından pederşahi (*patriarchal*) yapının sorgulanmasıyla başlar. Rasyonel kuramlar güvenliği, bütüncül ve rasyonel olduğu varsayılan devletin sağlayacağını vurgularken, toplumsal cinsiyet çalışmalarına göre, devletin bunu her iki cinsiyet açısından eşitlik sağlayacak şekilde yapıp yapmadığı sorgulanmalıdır. Bunun nedeni hem sivil hem de askeri karar alıcıların büyük kısmının erkek olması, politikalara karar verilirken eril kavramların kullanılması ve uygulamada yine eril araç ve politikaların hayata geçirilmesidir. Feministlere göre bu unsurların her biri

Feminizm, askeri odaklı bir güvenlik anlayışının kendisinin bir tehdit unsuru olduğunu belirtmektedir.

tartışmalıdır. Devletin pederşahi yapıda çalışması ve pederşahi kavramların öncülüğünde politika belirleyip uygulaması sorunludur. Hem nicel olarak kadınların yönetimde çok az sayıda olması hem de içerik olarak kadın güvenliğinin bir kenara bırakılması ciddi bir meseledir.

Feministlerin sorduğu bir diğer soru, “nasıl bir güvenlik?” sorusudur. Realistler başta olmak üzere rasyonel kuramcılarının savunduğu devletin fiziksel güvenliği meselesinin tek güvenlik sorunu olmadığını ortaya koyan feminist teori, farklı güvensizlik unsurlarına dikkat çeker (Atmaca ve Gözen-Ercan, 2018: 31). Bu noktada feminist yaklaşımlar bireylerin kendilerini gerçekleştirmeleri ve özgürleşmelerini engelleyen yapısal şiddet unsurlarının da güvensizliğe yol açtığını vurgulamaktadırlar (Blanchard, 2003: 1297-1298).

Yapısal şiddeti oluşturan ekonomik, sosyal ve siyasal eşitsizliklerin de aslında bireyler açısından güvensiz bir ortam yarattığını, dolayısıyla kapsamlı bir güvenlik için mutlaka bireyler arasında eşit fırsatlar oluşturacak yapılar ortaya çıkartılması gerektiğini de ifade etmektedirler (Tickner, 2004: 45). Feministlere göre kadınlar, hem doğrudan hem de dolaylı şiddetin mağdurlarıdır. Nitekim günümüzdeki çatışmalarda hayatını kaybeden sivilin çoğunluğunu kadınlar ve çocuklar oluşturmaktadır (Tickner, 2011: 264). Dolayısıyla kadınlar, doğrudan şiddet uygulandığı durumlarda, savaşı çıkarıcı ve savaş kararını alan karar alıcı masalarda oturmasalar da, doğrudan şiddetin en büyük mağdurları arasındadırlar. Bunun yanı sıra, toplumsal yapıdaki ekonomik ve kültürel eşitsizlik de en çok kadınları etkilemektedir. Mevcut pederşahi yapıda pek çok ülkede kadınlar ikincil statüye sahiptir. Aynı işi yapsalar da erkekler daha fazla para almakta, kadınlar işyerinde erkeklerle aynı hızla yükselmekte sorun yaşamaktadırlar.

“Hangi araçlarla güvenlik?” sorusuna verilen feminist yanıtlar da, Uİ yazısına katkı sağlamaktadır. Askeri yöntemlerle güvenliğin sağlanacağına kuşkuyla yaklaşan feminizm, aksine askeri odaklı bir güvenlik anlayışının kendisinin bir tehdit unsuru olduğunu belirtmektedir. Örneğin, potansiyel ya da inşa edilmiş risklere karşı bütçesinin önemli bir kısmını orduya ayıran bir devlet; sağlık, eğitim, refah, çevre, sosyal güvenlik ve kentsel altyapı gibi alanlara yeterince kaynak ayıramayacak; dolayısıyla dezavantajlı durumda olan grupların, özellikle de kadınların toplumdaki ikincil statülerinin devamına yol açacak ve yapısal şiddet unsurlarının artarak devam etmesini sağlayacaktır.

Benzer bir durum, devletlerin başlattığı savaşlar için de geçerlidir. Devletler tehdit gördükleri ülkelere savaş açarak vatandaşlarını ‘koruduklarını’ iddia etmekte ve böylece bir koruma miti (*protection myth*) oluşturmaktadırlar

(Tickner, 2011: 268). Oysa ki bu durum, sıklıkla kamuoyunu ikna etmek için yaratılan bir tehdide yönelik geliştirilen politikaların sonucu olabilmektedir. Dolayısıyla, savaş için harcanan ülke kaynakları nedeniyle ülke refahının artması engellenmektedir. Savaşla refah arasındaki bu rekabet, devletin bireylere dolaylı da olsa şiddet uygulaması anlamına gelir (Tickner, 2004: 45). Bir başka deyişle, savaşarak halkının güvenliğini sağladığını iddia eden devlet, aslında güvensizliğin kaynağı haline gelebilmektedir.

Güvenliğin hangi araçlarla sağlanacağı konusunda da feministlerin söyleyecek özgün sözlerinin olduğu muhakkaktır. En tepedeki aktörlerin güvenliği sağladığını sorgulayan feminist kuramcılar, tam tersi bir yöntem izleyerek, en alttan yukarıya doğru güvenliğin inşa edilmesi gerektiğini vurgulamaktadırlar. Bireylerin güvenliğini tehdit eden doğrudan ve dolaylı şiddeti mercek altına alarak, esas mücadelenin yapısal şiddeti oluşturan unsurlarla olması gerektiğini vurgularlar. Dolayısıyla, her daim bireyleri koruduğu varsayılan, hatta bu uğurda savaştığı düşünülen devlet, tam da askeri odaklı politikalarıyla güvensizliğin başlıca sebebi olabilmektedir. Kaldı ki günümüz çatışmalarında ölenlerin yaklaşık yüzde 90'ı sivillerdir (Tickner, 2011; 264). Savaşlarda, cephedeki askerlerden çok daha fazla sayıda sivilin hayatını kaybetmesi bile aslında devletin savaş yoluyla halkı koruma mitinin nasıl bir 'şehir efsanesi' olduğunu ortaya koymaktadır.

Savaşla ilgili bir başka sorun da, savaş sırasında kadınların sistematik tecavüze uğrayarak bir kez daha mağdur olmalarıdır. 1990'larda Bosna ve Ruanda'da yaşanan çatışmalar başta olmak üzere, günümüzde yaşanan savaşların çoğunda tecavüz, askerler tarafından düşman olarak algılanan grubun kadınlara yönelik bir savaş stratejisi olarak uygulanmaktadır. Sistematik tecavüz suçu ise, savaş politikalarının nasıl olup da yeni güvensizlik unsurları yaratabildiğine bir örnektir. Dolayısıyla, savaşlar kadınları farklı şekillerde vurmaktadır. Hem yaralanma ve ölümlere neden olmakta, hem de bazı kadınların karşı tarafın askerleri tarafından şiddet yoluyla araçsallaştırılmalarına yol açmaktadır.

Öte yandan, feministler şiddet kavramını da farklı analiz düzeylerinde ele almaktadırlar. Rasyonel teoriler şiddet kavramından devletler arası şiddeti anlarken, feminist teoriler aile içi şiddet dahil olmak üzere hayatın her alanında bireylere yönelik şiddeti mutlaka analize dahil etmemiz gerektiği konusunun altını çizerekler. Nitekim, feminist yaklaşım aile içi şiddetle devletlerin uyguladığı şiddeti birbirlerinden bağımsız analiz etmez. Aksine, her nerede olursa olsun, tüm şiddet türlerinin birbirleriyle bağlantılı olduğunu, birbirlerini desteklediklerini ve beslediklerini ifade eder. Bu noktada, aile içi şiddetin yoğun olduğu toplumların daha militarist olduklarını vurgulayarak,

**Aile içi şiddetin
yoğun olduğu
toplumların daha
militarist
olduklarını
vurgulayan
feminizm,
şiddetin tüm
türleriyle
mücadele
edilmesi
gerektiğini
savunur.**

şiddetin tüm türleriyle mücadele edilmedikçe devletler arası çatışma ve savaşların da engellenemeyeceğini belirtir. Dolayısıyla, küreselde kalıcı barışın sağlanabilmesi için kadına yönelik şiddetin de her boyutuyla sona erdirilmesi elzemdir. Bunun için bireyler, gruplar ve devletler başta olmak üzere tüm aktörlerin çaba sarf etmesi gerekir.

Feminist kuramcılara göre bireyler arası ilişkilerin devletler arası ilişkilere yansımaları farklı vakalarda daha net görülebilir. Katharine Moon'un çalışması (1997), Güney Kore'deki Amerikan üslerindeki erkek askerlerin seks işçileriyle yaşadıkları ilişkilerin, nasıl Seul-Washington ilişkilerinin merkezinde olduğunu alan çalışmasına dayanarak ortaya koymaktadır. Moon çalışmasında, hem Güney Kore hem de ABD yönetimlerinin seks işçisi kadınları devletler arası ilişkilerin iyi gitmesi için nasıl araçsallaştırdıklarını mercek altına almaktadır. Buna göre, ABD Başkanı Nixon'un 1969'da açıkladığı doktrin, ABD'nin müttefiklerine, herhangi bir tehditle karşı karşıya kalmaları durumunda askeri ve ekonomik yardım yapacağını, ancak doğrudan asker göndermeye artık sıcak bakmadığını ortaya koymuştu. Doktrinin ilanını takiben ABD'nin ülkedeki asker sayısını azaltması Seul yönetiminde paniğe yol açmış ve ABD askeri üssünün tamamen kapanmasından korkan Güney Koreli siyasetçiler, üs bölgesi civarındaki seks işçisi kadınların sağlık durumları ve çalışma koşulları üzerindeki denetimleri arttırarak ABD'li askerleri 'memnun etmeye' ve askerlerin buldukları üste kalmaya devam etmelerini sağlamaya çalışmışlardır. Böylece Moon (1997), bireyler arası ilişkinin devletler arası ilişkilerin nasıl merkezinde olduğunu örnek bir vakayla ispatlamış ve bireysel olanın aslında uluslararası ilişkilerin tam ortasında olduğunu ortaya koymuş oldu.

Uluslararası İlişkiler alanında hem feminist kuramcılarının seslerini daha fazla duyurmaları hem de aktivizmin ve bilincin daha da artması sonucunda, Birleşmiş Milletler (BM) başta olmak üzere uluslararası örgütler de 1970'lerin ortalarından itibaren toplumsal cinsiyet konusuna daha fazla önem vermeye başlamışlardır. Örneğin, BM'nin düzenlediği kadın konferansları küresel düzeyde kadın sorunlarının gündeme gelmesinde önemli rol oynamıştır. 2000 yılında BM Güvenlik Konseyi'nin aldığı 1325 sayılı karar da bir yandan çatışmaların kadınlar üzerindeki olumsuz etkisine vurgu yaparken, öte yandan çatışmaların önlenmesinde, barışın korunmasında, çatışmaların çözülmesinde ve barışın inşa edilebilmesinde kadınların önemli roller oynayabileceğini vurgulamıştır. 3P (*protection, prevention, participation*) olarak ifade edilen çatışmalarda kadınların korunmasını, çatışmaların önlenmesinde kadınların rolünü ve kadınların karar alma mekanizmalarına katılımını kapsayan ilgili karar tarihi öneme sahiptir. BM Güvenlik Konseyi ilerleyen yıllarda da kadın,

Popülist
siyasetin
tırmanışa geçtiği
dikkate
alındığında
kadınların yanı
sıra LGBTİ
bireylerin de
yaşam
deneyimlerinin
güvenliğe
yansımalarının
gerekliliği
vurgulanmak-
tadır.

barış ve güvenlik temasıyla 8 karar daha alarak, kadınlarla kalıcı güvenlik ve kalıcı barış arasındaki bağlantıya verdiği önemi göstermiştir.

Günümüzde bir yandan çatışmalarda yaşanan kadın mağduriyetleri sürerken, öte yandan karar alıcıların eril söylemleri, hakim popülist siyasi akımın da etkisiyle, artan oranda devam etmektedir. Tüm bunların yanında, kadın yöneticiler hala çok küçük bir azınlık durumundadır. Feminist teori, farklı vaka çalışmalarıyla bu konuları çalışmaya devam ederken, toplumsal cinsiyet çalışmalarının bir kısmı LGBTİ bireylerin bu süreçlerde yaşadıklarına eğilmeye başladı. Bu çalışmalarda sadece kadınların değil, LGBTİ bireylerin de çatışmalar sırasında orantısız şekilde mağdur oldukları, günlük yaşamda ötekileştirildikleri ve Uİ alanının bu bireyleri yeterince incelemediği vurgulanmaktadır (Hagen, 2016: 313-332). Tüm dünyada sağ akımların ve popülist siyasetin tırmanışa geçtiği dikkate alındığında kadınların yanı sıra LGBTİ bireylerin de yaşam deneyimlerinin güvenliğe yansımalarının daha fazla dikkate alınması gerektiği vurgulanmaktadır.

Sonuç olarak, Uİ'nin feminist teorisyenleri, 'kimin güvenliği', 'kim tarafından sağlanan güvenlik', 'nasıl bir güvenlik' ve 'hangi araçlarla güvenlik' sorularına rasyonel teorilerden farklı yanıtlar vererek disipline önemli katkılar sağladılar. 'Kadınlar nerede' sorusunu hatırlatarak, pederşahi düzenlerin eril söylemlerini ve eril-temelli politikalarını mercek altına alarak, eşit bir dünya düzeninin mümkün olabileceğini ve ancak o zaman kalıcı barışa ulaşma yolunda ciddi atımlar atılabileceğini vurguladılar. Kadınların yaşadıkları şiddetin, eşitsizliklerin ve ötekileştirmenin açığa çıkartılmasının, küresel siyaseti anlamak için gerekli olduğunu feminist teorisyenler farklı vaka çalışmalarıyla başarılı bir şekilde ortaya koydular. Bu çerçevede, yaşadığımız popülist çağda, dünya siyasetini anlamlandırabilmek ve değişim için çabalayabilmek için feminist teoriye giderek daha fazla ihtiyaç duyduğumuz açıktır.

KAYNAKÇA

- Atmaca, Ayşe Ömür ve Pınar Gözen Ercan (2018). “Uluslararası Güvenliği Yeniden Düşünmek: Uluslararası İlişkiler Disiplininde Feminist Eleştiriler”, *Uluslararası İlişkiler*, Cilt 15, No 59, 2018, ss. 19-31.
- Blacnhard, Eric M. (2003). “Gender, International Relations and the Development of Feminist Security Theory”, *Journal of Women in Culture and Society*, Cilt 28, No 4, ss. 1289-1312.
- Enloe, Cynthia (1989). *Bananas, Beaches and Bases: Making Feminist Sense of International Politics*. Londra: Pandora Press, Harper/Collins.
- Hagen, Jamie J. (2016). “Queering Women, Peace and Security”, *International Affairs*, Cilt 92, No 2, ss. 313-332.
- Moon, Katharine H. S. (1997). *Sex Among Allies. Military Prostitution in US-Korea Relations*. New York: Columbia University Press.
- Tickner, J. Ann (1992). *Gender in International Relations*. New York: Columbia University Press.
- Tickner, J. Ann (2004). “Feminist Responses to International Security Studies”, *Peace Review*, Cilt 16, No 1, ss. 43-48.
- Tickner, J. Ann (2011). “Gender in World Politics”, in John Baylis, Steve Smith, Patricia Owens (der.), *The Globalization of World Politics*, 5. Baskı. Oxford: Oxford University Press, ss. 262-277.

EK OKUMA

- J. Ann Tickner ve Laura Sjoberg (der.), (2011). *Feminism and International Relations*. Londra: Routledge.
- Cynthia Enloe (2014). *Bananas, Beaches and Base*. Berkeley: University of California Press.
- Özlem Tür ve Çiğdem Aydın Koyuncu (2010). “Feminist Uluslararası İlişkiler Yaklaşımı: Temelleri, Gelişimi, Katkı ve Sorunları”, *Uluslararası İlişkiler*, Cilt 7, No 26, ss. 3-24.

İNTERNET

Women’s International League for Peace and Freedom, <https://www.peacewomen.org/>

Dış Politikada Kadınlar, <http://wfp14.org/>

FİLM

In the Land of Blood and Honey (2011); Yönetmen: Angelina Jolie.

Uluslararası İlişkiler Konseyi (UİK) Derneği, Türkiye’de uluslararası ilişkiler çalışmalarının gelişimine katkıda bulunmak, ilgili alanlarda çalışanları bir araya getirmek ve çalışmalarını desteklemek amacıyla bir grup akademisyen, medya çalışanı ve dışişleri mensubu tarafından 2004 yılında tarihinde kurulmuştur. 2010 yılından beri *International Studies Association* (ISA) ortak kuruluşu ve 2016’dan beri de *Balkan Political Science Association* (BPSA) üyesi olan UİK, iki yılda bir düzenlediği *Uluslararası İlişkiler Çalışmaları ve Eğitimi Kongresi* ile *Güvenlik Akademisi* ve *Dış Politika Akademisi* eğitim programlarını gerçekleştirmektedir. Uluslararası İlişkiler disiplininin Türkiye’deki gelişimine katkı yapmış öğretim üyelerine yönelik *Ustalara Saygı Ödülü* ile genç akademisyenlere yönelik *Teşvik Ödülü* veren UİK, başta *Uluslararası İlişkiler* dergisi ile *Güvenlik Çalışmaları* serisi olmak üzere kapsamlı bir yayım programı ile *Güvenlik Portalı* (GP), *Türkiye Barışı Koruma Veri Tabanı* (TÜBAKOV), *Kavram Avcıları* ve *Black Sea Young Reformers Fellowship* (BSYRF) projelerini hayata geçirmiştir.

UİK hakkında daha fazla bilgi almak için, lütfen [web sayfasını](https://www.uik.org.tr) (https://www.uik.org.tr) ziyaret ediniz.

© UİK 2019

Bu çalışmanın telif hakları Uluslararası İlişkiler Konseyi (UİK)’e ait olup, 5846 Sayılı Fikir ve Sanat Eserleri Kanunu uyarınca kaynak gösterilerek kısmen yapılacak makul alıntılar dışında, hiçbir şekilde önceden izin alınmaksızın kullanılamaz, yeniden yayımlanamaz. Bu çalışmada yer alan değerlendirmeler yazarına aittir; UİK’in kurumsal görüşünü yansıtmamaktadır.

Güvenlik Yazıları, NATO Kamu Diplomasisi Birimi tarafından desteklenmektedir.

Security Papers are supported by the NATO Public Diplomacy Division.